

tens gældsætning er så stor, bør partiet Venstre mande sig op til at stemme nej, når vi senere på dagen skal stemme om finansloven, for det kan ikke være rigtigt, at både Venstre og De Konservative føler anledning til så berettiget at kritisere det finanslovsforlig, der foreligger, og så alligevel vælger at bære finansloven igennem.

Men hvad er det så for en udvikling, vi har foran os? Ja, debatten både i går og i dag har jo tydelig vist, at der her i Folketinget er mere end ét bud på, hvordan det danske samfund skal udvikle sig. Og mange af de konfrontationer, vi har set både i går og i dag, særlig i de korte bemærkninger, skyldes jo ikke, at man ikke kan regne i de respektive partier; de skyldes simpelt hen, at vi har en forskellig vurdering af, hvilken udvikling det danske samfund skal have.

Ser man lidt historisk på, hvordan udviklingen har været i vores samfund, så gik Danmark i 1960'erne fra at være et landbrugsamfund til at blive industrisamfund. Og op igennem 1960'erne og 1970'erne sørgede man ved hjælp af regulering fra Folketingets side for, at færre og færre kunne ernære sig ved hjælp af landbrug.

De få landbrug, der er tilbage i dag, kan nok brødføde det danske samfund, men det er jo kun et spørgsmål om tid, for i takt med, at SF og Enhedslisten får held til at forbyde landbruget både at bruge gødningsstoffer og at bruge ukrudtsbekæmpelsesmidler osv., vil det være umuligt at brødføde det danske samfund, og dermed kan vi blive henvist til at skulle importere vores fødevarer for at få mad på bordet hver eneste dag.

Det er allerede i dag sket for en række fødevarer, f.eks. æg, hvor de danske restriktioner er så tunge og så hårde, at det er umuligt at drive en fornuftig virksomhed i Danmark.

Næste offer på listen var så vores fiskeri – et andet af vores primærerhverv. Der har man ved hjælp af regulering af fiskeriet sørget for, at det er totalt umuligt at ernære sig i Danmark. Og når man så ønsker at hjælpe fiskerne, sker det ved, at man tilbyder dem ophugningsordninger eller andre former for statstilskud til at forlade erhvervet, så fiskerbyerne rundt omkring langs kysten dør ud, små og store håndværk ikke kan klare sig længere, og byerne bliver affolket.

Det var to af vores væsentligste primærerhverv.

Vender vi os så til nogle af de andre erhverv, som bidrager til samfundsøkonomien, så har Dansk Industri nu igennem flere år råbt vagt i

gevær og med rette udtalt sin bekymring for den udvikling, der er i gang: For langt de fleste virksomheders vedkommende er det alene fædrelandskærlighed, der holder dem her i landet, for ved at flytte deres virksomhed og deres produktion til udlandet ville de kunne opnå væsentlig bedre tal på deres bundlinje. Det, der får virksomhederne til at forblive her, er altså udelukkende kærligheden til deres fædreland og ikke rationelle økonomiske årsager, for så ville det være en fordel for dem at flytte produktionen.

Vi har fra Dansk Industri fået den klare melding til Folketinget, at hvis ikke dansk industripolitik og primært dansk skattepolitik bliver lagt væsentligt om i de kommende år, kan vi tabe op imod 40.000-45.000 arbejdspladser.

Bevares, vi kan selvfølgelig sætte folk på orlovsordninger eller på AMU-kurser eller sende dem ud at starte økologiske jordbrug rundt omkring, men det er altså bare ikke det, der kan holde vores samfundsøkonomi sammen, og det er ikke det, der kan ses i positiv retning på vores betalingsbalance.

Og så er der jo en række håndværksfag, der gennem længere tid har haft en lidt kedelig tilværelse.

Man forsøger ganske vist i disse år ved hjælp af markante statstilskud til forskellige former for byggeri og offentlige tilskud i kommuner og amter til prestigebyggeri at holde ganske mange håndværkere i gang, men ser man på det regulære private boligbyggeri, er det, der foregår, jo ikke imponerende og langtfra nok til, at vores håndværkere kan holdes beskæftiget.

Så med den form for kunstig beskæftigelse, der foregår ved, at man opkræver skatter og dernæst udbetaler dem som tilskud til at holde folk i gang, kunne man da lige så godt bede de pågældende om at tømme vandpytter.

Bevares, vi får en Storebæltsbro, vi får en Øresundsbro, vi får et nyt Kongeligt Teater, vi får et nyt universitet i København og en lang række andre ting, men hvis man havde spurgt den danske befolkning, havde den klart og utvetydig sagt: Nej tak, det ønsker vi ikke. Vi ønsker vores samfundsressourcer anvendt til andre og bedre formål.

Dette efterår har budt på et par interessante begivenheder. Det har budt på den begivenhed, at arbejdsgivere og arbejdstagere i et par sager har fundet sammen og valgt fælles front mod Folketinget, mod det offentlige.